

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Δέκα τοῦ μηνὸς Γεννάριον,
μᾶς ἀργάζουν τὸ τομάρι.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Ἑξακόσα σὺν ἑννέα
καὶ πολλὰ συμβάντα νέα.

Πρῶτα πρῶτα γιὰ τὰ Φῶτα.

Πολέμους κελαϊδῶντας μὲ γλῶσσα σὰν ροδάνι
βαπτίζω μὲ τὰ Φῶτα σὲ δόξης Ἰορδάνη
τῆς μούρλας τὴν μητέρα, ποῦ σφίγγει τὸ σπαθί,
ἀλλ' ὅμως ἴσῃ κορφή της τὴν τιμημένη κι' ἄγια
κανένα πνεῦμα τώρα δὲν πάει νὰ σταθῇ
μήτε σὰν περιστέρι, μήτε σὰν κουκουβάγια.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.

Φ.—Εἶδες ποτὲ, βρὲ Περικλῆ, Καλικαντζάρου μούρη;

Π.—Ποτὲ δὲν εἶδα, Φαδουλῆ...

Φ.— Φτοῦ σου ξυλοκαμπούρη.

Ξέρεις οἱ Καλικαντζάροι πῶς εἶναι καὶ τί κάνουν,
τί τρῶνε καὶ τί πιάνουν;

Π.—Δὲν ξέρω...

Φ.— Ποῦ νὰ ξεραθῆς... ἄκου λοιπὸν νὰ μάθης
καὶ πρόσεχέ τους, Περικλῆ, μὴ συφορέλια πάθης.

Οἱ Καλικαντζάροι λοιπὸν εἶν' εὐθυμα δαιμόνια

κι' ὡς εἶδος τι τελώνια,
κι' ἔχουν ἀνθρώπου μούρη
καὶ πόδια σὰν γαῖδοῦρι
καὶ πότε σὰν τραγί,
ἔχουν κι' οὐρά ὅτ' ἄν νῶτα
καὶ φεύγουν μὲ τὰ Φῶτα
καὶ χώνονται ὅτ' ἄν γῆ.

Μὲς ὅτ' ἄν σπηλιάς τῆς μαύραις
χορταίνουνε μὲ σαύραις,
μὲ φίδια κι' ἔρπετά,
καὶ σὰν ἰδοῦν φεγγάρι
ὅλ' οἱ Καλικαντζάροι
χορεύουν δυνατά.

Μόνοι καὶ μὲ Νεράιδες
χορεύουν δίχως γκαϊδες
ὅτ' ὅτ' ἄν τὸ λαμπερό,
μὰ πετεινὸς σὰν κρᾶζη
καθένας τὸν τρομάζει
κι' ἀφίνει τὸν χορό.

Ἦσυχαι στιγμὴ δὲν μέγουν
καὶ ὅτ' ὅτ' ἄν μύλους μέσα μπαίνουν,
καὶ μὲ πνεῦμα καὶ μὲ νοῦ
τραμπουκέρη Σατανᾶ
περγελοῦν τὸν μωλῶνᾶ,
περγελοῦν τὴν μωλῶνᾶ.

Καὶ γυρίζουν καὶ γυρίζουν
κι' ὅτ' ὅτ' ἄν μαγαρίζουν
ὅτ' ὅτ' ἄν βροῦν μὲς ὅτ' ὅτ' ἄν σωρὸ,
κᾶν ἄλεῦρι, κᾶν σακκί,
κάνωντας εἰδῶ κι' ἐκεί
τὸ ψιλό τους τὸ νερό.

Καὶ ὅτ' ὅτ' ἄν σπηλιάς μᾶς μ' ἀντᾶρα
μπαίνουν μὲς ὅτ' ὅτ' ἄν φουγάρα
καὶ χαλοῦν νοικοκυριά,
μὰ σὰν σκουζοῦν πετεινοί
σὰν ἑπιτελεῖς τρανοί
φεύγουν ἀπ' τὴν κλειδαριά.

Π. — Όμως γιατί τὰ λές αὐτά ;

Φ. — Για τὴν κακὴ σου 'μέρα,
Καλικαντζάροι γύρω μας κι' ἐδῶθε κι' ἐκεῖ πέρα,
Καλικαντζάροι 'στῆς Αὐλαῖς,
Καλικαντζάροι 'στῆς Βουλαῖς,
Καλικαντζάροι 'στοὺς Στρατοὺς, 'στοὺς Στόλους, ὅπου στρέψης,
Καλικαντζάρους ἀπαντᾷς χωρὶς νὰ τοὺς γυρέψης.
Κι' ἂν ἄνθρωποι μᾶς φαίνονται χωρὶς τραγοποδάρι
κι' οὐραῖς 'στὰ πεισιὰ,
ἐν τούτοις εἶναι, Περικλῆ, σωστοὶ Καλικαντζάροι
μὲ μούτρ' ἄνθρωπινά.

Ἐφεραν τόσο ξαφνικὸ
'στὸν μύλο μας τὸν Ἐθνικὸ,
πᾶνε καὶ πέτραις καὶ φτερά
τοῦ μύλου τοῦ καμαρωτοῦ,
κι' ὅ,τι κι' ἂν 'βρῆκαν μέσα' αὐτοῦ
τὸ μαγαρίσαν μιὰ χαρά,
καὶ δὲν ἀλέθει σήμερα τῆς θεῖας μας τῆς Κονδύλως
ὁ προκομμένος μύλος.

Καλικαντζάρος διαβαίνει, Καλικαντζάρος περνᾷ,
γέρος εἶναι, Περικλῆτο, μὰ ποτέ του δὲν γερνᾷ,
κι' ἐκεῖ μέσα ποὺ κονεὺει μουστερήδες μπαينوγαίνουν,
κι' ἀπ' ὀπίσω του πηγαίνουν
ἄλλα Καλικαντζαράκια
σὰν τὰ λαίμαργα κοράκια.

Ἄμπρός 'στὸ γέρο τρέμουν ὅλοι καὶ τοὺς πᾶει ριπιτιέ,
ὅλους τούτους τοὺς πατεῖ,
κι' ἔχει πῶζα καὶ καμάρι,
γλώσσα γιὰ τοὺς τορναδόρους,
σκέλη σὰν κοντυλοφόρους,
καὶ φαλάκρα σὰν φανᾶρι,
ποὺ τὴν βλέπεις καὶ φωνάζεις «φέγγε μου νὰ περπατῶ,
νὰ πηγαίνω 'στὸ Σχολεῖό μου νὰ μαθαίνω τὸ καὶ τό.»

Κύττα δεῦτερον ἀκόμα
καὶ τοῦ πρώτου συγγενῆ...
λές Νεράιδες ἀπ' τὸ στόμα
πῶς τοῦ 'πῆραν τὴν φωνή.
Τοῦ 'μιλᾷς κι' ἐκεῖνος χάσκει,
κι' οὔτε φάσκει κι' ἀποφάσκει.

Κύτταξε τρίτον, τέταρτον καὶ πέμπτον, Περικλῆτο,
αὐτὸς κοντός, αὐτὸς μακρύς, φωνὴ σὰν κλαρινέτο,
κι' ὁ πρώτος Καλικαντζάρος, ὁ γέρο-κοτσονάτος,
σειστός καὶ λουλουδάτος,
'στοῦ μύλου τὰ χαλάσματα σαλτάρει καὶ πηδᾷ
καὶ τέτοια τραγουδᾷ :

«Μαμᾶ τσιτσὶ λουκάνικο,
μαχαῖρι μαυρομάνικο,
κομματί ξηροτήγανο νὰ φάω καὶ νὰ φύγω,
καὶ πρώτος καὶ καλλίτερος ξανάρχομαι σὲ 'λίγο.»

Κύττα τρικούβεργο χορὸ,
κύττα κορμάκι λιγερὸ,
μὰ γύρω του χοροπηδοῦν μὲ λιμασμένο μάτι
καὶ Παπαρδέληδες μικροὶ, ποὺ λέν τὸ ναὶ καὶ τῶχι,
καὶ γιὰ νὰ γίνουν Ὑπουργοὶ 'μποροῦν μὲς 'στὸ Παλάτι
σὰν Καλικαντζάροι νὰ 'μποῦν ἀπὸ τὴν Καπνοδόχη.

Π. — Πάρε τὴν ἀγιστοῦρα σου γιὰ νὰ τοὺς ἐξορκίσῃς,
καὶ νὰ τοὺς ξεκουμπίσῃς.

Φ. — Πέρνω τὴν ἀγιστοῦρα μου καὶ τρέχω 'μπρός καὶ
γιὰ νὰ τοὺς ἐξορκίσω.
Φτοῦ σας, βρε Καλικαντζάροι, ποὺ νᾶσθε 'ζορκισμένοι,
πρὶν τὸ ψωρο-Ρωμαῖκο γῆ Μαδιάμ νὰ γένῃ.

Π. — Φτοῦ σας, βρε Καλικαντζάροι... κι' ἐγὼ τοὺς ἐξορκίζω
καὶ μὲ τὴν ἀγιστοῦρα μου τὰ μούτρα των ραντίζω,
μὰ κύτταξέ τους, Φασουλῆ,
χοροπηδοῦνε πρὶν πολὺ
μὲ τόσα ξεφωνήματα, μὲ μάτια λιμασμένα,
κι' ἐξορκισμοὶ κι' ἀγιάσματα πηγαίνουν 'στὰ χαμένα.

Φ. — Θαρρῶ κανεὶς τὰ ξόρκια του μὲ τούτους πῶς τὰ χεῖ
διάβολος δὲν τοὺς πιάνει,
τὰ Φῶτα πᾶνε κι' ἔρχονται κι' ἐκεῖνοι τὸν χαδᾷ των,
'στῆς ἀγιστοῦρας ἀφοβοὶ δὲν κλείνουν τὰ γκαβὰ των,
κι' ὅσο κι' ἂν θέλῃς 'ζωρκίζε κι' ὅσο κι' ἂν θέλῃς ραῖνι,
βρε Περικλῆ καὶ μένε.

Φωνάζουν ἄσπροι πατεινοί,
κανένας των δὲν τὸ κουνεῖ,
φωνάζουνε καὶ μαῦροι,
κι' αὐτοὶ χορεύουν γαῦροι.

Σοῦ στέλλουν τὸν Εἰσπράκτορα
χειμῶνα καλοκαίρι,
κι' αὐτοὶ 'μπροστά 'στ' Ἀνάκτορα
χορεύουν χέρι χέρι,
πότε κοκκινισκούφηδες, πότε ρεπουμπλικάνοι,
καὶ μιὰ Κορῶν' ἀπὸ 'ψηλὰ δὲν ξέρει τί νὰ κἀνῃ.

Ἄστὸν μύλο τὸν Ρωμαῖκο πᾶω κι' ἐγὼ ν' ἀλέσω
καὶ νὰ σὲ προσκαλέσω.

Ἄβρισκα τὸν μύλο σφαλιστὸ καὶ τὰ κλειδιά παρμένα
καὶ τὰ πορτοπαράθυρα τοῦ μύλου σφαλισμένα.
Δίνω τῆς πόρτας μιὰ κλωτσιὰ καὶ μπαίνω... τί νὰ 'δῶ;
βρώμαις καὶ λέραις ἀπ' ἐκεῖ, μαγαρισιαῖς ἐδῶ.
Κτυπῶ μὲ τῆς μυλόπετρας τὸ ξεροκέφαλό μου
καὶ βάζω 'στὰ ρουθούνια μου τὸ μιζομάντυλό μου,
καὶ ξεφωνίζω «φτοῦ καὶ φτοῦ,
παληο-Καλικαντζάροι,
ποῦ βᾶλατε καὶ μέσα' αὐτοῦ
βερέμικο ποδάρι,

κι' ὁ μύλος, ποὺ παράλεθε γιὰ τοὺς Ρωμαῖκοὺς πρὶν χρόνῳ
πόθους χρυσοῦς, ὄνειρατα, καὶ τρόπαια προγόνων,
μαγαρισμένοις ἐκλείσει κι' ἔκανε φαλιμέντο,
κι' ἄρατε πύλας, ἄρχοντες, νάλθῃ τὸ Παρλαμέντο.
Καὶ τώρα δὸς μου, Περικλῆ, τὸ τακτικὸ τὸ ξύλο.
Π. — Ἀλήθεια, δὲν τῆς ἔφαγες 'στὸ περασμένο φύλλο.

Ἄστοὺς ξένους ἔλεγκτὰς μιὰ παπινάδα,
ποῦ τῶστρηψαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα.

Φεύγεις, συντροφιά χρυσῇ,
κατευοδῶ σου καλὸ...
μὲ τὰ σκέρτσά σου καὶ σὺ
δὲν μᾶς ἄφησες μὴτά.

Ἦταν μόνη σας κουβέντα
τὰ 'δικὰ μας φαλιμέντα,
κι' οὔτε βίζιτα σὲ σπῆτι
δὲν ἐκάνετε καμμιὰ,
κι' οὔτε ντιστεγχε Ρωμῆα
σὰς ἐμπήκε μὲς 'στὴ μύτη.

Δὲν ἀκούσθῃ φανερά
τὸ 'δικό σας λακριντί,
δὲν σὰς ἔκανε κυρά
σουαρέ κι' ἀπρὲ-μιντί.

Δὲν κυττάξατε τὴ ράτσα,
ποὺ τὴν 'δόξασαν καιροί,
κι' οὔτε πλάταις κι' οὔτε μπράτσα
τῆς λεπτῆς φακλαναρί,
κι' οὔτε κόρφο νὰ χαράξῃ
πηδηκτῆς κουτσοπαράλας,
ποὺ γλυκὸπίστο βαστάζει
γᾶλ' ἀνδρείας καὶ φυγάλας.

Τέτοιους Φράγκους, τέτοιαις φάτσαις, τέτοια καύκαλα γερά,
μήτε 'στὴ Δενδροστοιχία δὲν σὰς εἶδα μιὰ φορά.

Πάντ' ἀχώριστοι καὶ μόνι
μὲς 'στοῦ Λάμψα τὸ σαλόνι
'κάνετε κρυφὴ κουβέντα,
καὶ 'στὴ δόλια μας τὴ ράχη
ἔτρωγ' ἔπινε κι' ἐγλέντα
τὸ 'δικό σας τὸ στομάχι.

Μὲν ὁ Στρεῖτ εἶχε τύχη νὰ σας 'δῇ κι' ἀπὸ κοντὰ
καὶ τῆς μούρας σου τῆς τζόγιας κάθε τόσο ν' ἀπαντᾷ,
κι' ἐρωτοῦσατε τὸν Στρεῖτ πὺτ' ἐκεῖνα, πότε τούτα,
γιὰ τοῦ βίου τὰ χρεῖώδη, γιὰ φαγώσιμα, γιὰ φρούτα.

Πόσα πέρνομε τὰ ξύλα,
τῆς ντομάταις, τὰ πεπόνια,
πόσα τὰ φιρίκια μῆλα
καὶ τὰ κάστανα μαρόνια.

Δὲν ἐρρίχνат 'ἐνα μάτι 'στὰ μνημεῖα τῆς εὐκλείας,
οὐδ' εἰς ὅσους τοὺς ἀρχαίους ὀλοζώντανους ξεθάβουν,
μόνο 'βλέπατε τὰ σπέρτα, ποῦ τὰ λέν τῆς Ἀσφαλείας,
καὶ τὰ τρίβεις μίαν ὥρα 'στὸ κουτί καὶ δὲν ἀνάβουν.

Δὲν 'στρέφατε πρὸς τὰ παλῆα σὰν ἄνθρωποι πεζοί,
μὰ γιὰ τὸ τοιγαρόχαρτο 'ρωτοῦσατε χαζοὶ
κᾶν τὸ πουλούμε χωριστὰ κᾶν μὲ καπνὸ μαζὶ,
τί πέρνομε, τί δίνουμε,
τί λέμε, πῶς λιμάρομε,
τί τρώμε καὶ τί πίνουμε,
καὶ τί καπνὸ φουμάρομε.

Μήτε κανένας ἀπὸ σας τὴν νύκτα μὲ φεγγάρι
ἀπάνω 'στὴν Ἀκρόπολι δὲν πῆγε νὰ γουστάρῃ,
οὐδεὶς ὠσφράνθῃ τὴν ὁσμὴν τοῦ γύρω Παράδεισου,
ποῦ σὰν τὴν Ἰρεδα μεθᾷ καὶ τὴν ὕλαγγυλάγγην,
μήδὲ παρὰ τὸ θέατρον ἐκεῖ τοῦ Διονύσου
ποτέ σας δὲν ἐσκέφθητε νὰ πάτε πρὸς ἀνάγκην.

Οὐτ' ἔδατε τὸ Στάδιον μὲ πᾶλλουσαν καρδίαν,
ποῦ τούτο σας κουβάλησέ 'στὸν τόπον τὸν ἀλήτην,
κι' ἔδαλατε τὸν ἔλεγχον καὶ τὸν ζυγλομανδύαν
εἰς ὅσους εἰδιόχθησαν τὸν δρόμον τὸν ὀπλίτην.

Μόνον μ' ἀριθμούς καὶ μέτρα
'ἀβάστατε καιρὸς καὶ χρόνος,
κι' οὐτ' ἐπῆρατε μιὰ πέτρα
σουβενίρ τοῦ Παρθενώου.

Δέν 'ρωτήσατε κανένα
μέ τὰ μάτια δακρυσμένα
γιά τὰς νῦν ἀνασκαφάς
τὰς ὑπέρποτε σοφάς.

Μὰ 'ρωτούσατε τὸν Φλῶρο
καὶ τὸν κάθε λογιστὴ
γιά τὸν ἕνα κι' ἄλλον φόρο,
ποῖός καὶ πόσα μᾶς χρωστεῖ.

Μόνο τώρα μᾶς συμβαίνει
ν' ἄλλθουν ἐδῶ πέρα ξένοι,
καὶ με τόση προστυχάντζα
γιά τῆς δοξῆς τὰ ρωμάντζα
μιά στιγμή νὰ μὴν κρεπάρουν,
νὰ μὴν πᾶνε πούθενά,
καὶ νὰ θέλουν νὰ μᾶς πάρουν
ἄρον ἄρον τὰ λιανὰ.

Καὶ μόνο σὰν ἐκλείσατε λογαριασμῶν λιμπρέτα
εἰς τοὺς Δελφούς ἐπήγατε καὶ σεῖς ἀλαμπρατσέτα,
κι' ἴδατε τάλησμόνητα, τὰ μυστικά τεμένη,
ποῦ τὰ δοξάζ' ἡ φήμη,
μὰ κι' ἡ Πυθία τῶν Δελφῶν μουγγή πρὸ χρόνων μένει
καθὼς καὶ τὸν Ζαήμεν.

Ἐκεῖ 'στὸν τόπον τὸν ξηρὸν, τὸν τώρα ψωραλέον,
'βρίσκουν τεθρίππους κι' ἄρματα μεγάλων Βασιλέων,
κι' ἂν 'πέρναν ἔξαφνα φωνὴ θὰ 'φώναζαν αὐτὰ
πρὸς ὅσους ξένους ἔρχονται καὶ μᾶς ζητοῦν λεφτά.

«Ξένοι τοῦ κόσμου Βασιλεῖς κατὰ τὸν πάλαι βίον
εἰς τῆς Ἑλλάδος ἤρχοντο τὴν τιμημένην γῆν,
κι' ἐζήτουν ἕνα κότινον ὡς μόνον τῶν βραβεῖον
καὶ 'στῶν Μουσῶν ἐλούοντο τὴν ἄσπιλον πηγὴν.

«Καὶ τώρα κάθε Κάιζερ τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα
φιλοτιμεῖτ' ἐκ θαυμασμοῦ καὶ γίνεται θυσία
νὰ τὴν ἀφήσῃ κέτισχον τοῦ Φαραὼ γελάδα,
νὰ πάρῃ τὸ τομάρι τῆς νὰ τῶχῃ 'στὰ Μουσεῖα.»

Τὸν Μπόντιο τὸν εἶδες,
τὸν Κάουφμαν, τὸν Τέστα,
κι' ὅλους τοὺς τσελεπῆδες,
ποῦ φεύγουν δίχως φέστα;

Μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ
τοὺς εἶδα ψὲς ἀργά,
ποῦ 'μπήκαν σ' ἐν' ἀμάξι
καὶ τῶστριψαν γοργά.

Δέν ἔτρεξε μέ πόνο
κανένας νὰ τοὺς 'δῇ,
κι' ὁ Στρέϊτ στέκει μόνο
καὶ τοὺς ξεπροβοδεῖ.

Κανεὶς κανεὶς δέν κάνει
μπουκέτο καὶ γι' αὐτοὺς,

ὁ Λάμψας μόνο χάνει
πελάτας ζηλευτοὺς.

Φεύγουν λοιπὸν τὰ φιόρε,
ποῦ μᾶς παραγαπᾶνε...
τῆς μούρης μας τόνορε
'στραπάτσαρην καὶ πᾶνε.

Κι' ἂν Ἐλεγχος βαρύνῃ
τῆς νίκης τὸ λημέρι,
μὰ κέρδος θ' ἀπομείνῃ
γιά μερικῶν κεμέρι.

Ὡρα καλὴ σου, μπίρο,
καὶ πάλιν ἀπ' ἐδῶ
πάρτε κανένα γύρο
κι' ἐλάτε νὰ σᾶς 'δῶ.

Δέν κλαίω τῆς βαρκούλαις,
δέν κλαίω τὰ πανιά,
κλαίω φτωχαῖς σακκούλαις,
ποῦ θάβγουν ζητιανιά.

**Θερμὸν εὐχαριστήριον
πρὸς σεβαστόν μας κύριον.**

Χαίρω ποῦ με τὸ δῶρόν σου τὸ στίλβον με τιμᾶς,
πλειότερον δ' ἀκόμη,
διότι τόσον εὐμενὴς ἐφάνη πρὸς ἡμᾶς
ἄνδρὸς ἐγκρίτου γνώμη.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κοσμικοῦ καὶ πλάνου λαβυρίνθου
εἶδα μυζήθραις καὶ τυρί νὰ φέρουν 'στὸ παζάρι,
μὰ σὰν κι' ἐκεῖνο τὸ τυρὶ τῆς Τζιόργας τῆς Κορίνθου,
ποῦ τόχει τὸ μπακάικο τοῦ Χρήστου τοῦ Μπεκιάρη,
παρόλ ντ' ὄννεο δὲν ἔφαγα ποτὲ μου, συμπολίται...
μὰ τί θαυμάσιον τυρὶ, δὲν εἶναι σὰν καὶ τὰλλα...
εἰς τὴν ἑδὼν τοῦ Σόλωνος νοπότατον πωλεῖται,
πρὸς ὅλους σας τὸ συνιστῶ καὶ πρέεστε πηλάλα.

«Νέα Ζωή...» βγήκε 'στὸ φῶς κι' ἕνα σπουδαῖον φύλλον,
τὰ μάλα κοινωνιστικὸν κι' εἰς ὅλα του παγκόσμιον,
ποῦ θὰ φωτίσῃ σὲ πολλὰ τὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος...
ἐκδίδεται πρὸς τὸ παρὸν ἅπασι τῆς ἑβδομάδος.

Ἐμμετρος ψευτοπόλεμος τοῦ ποιητοῦ Μανῆ,
ποῦ καὶ τὸν μᾶλλον σκυθρωπὸν εἰς γέλωτας κινεῖ.

«Ἀκρόπολις Ἑσπερινή» μ' ἔργον «γιά τὴν Πατρίδα»,
μὲ τοῦ Δασίου συγγραφὴν τὴν φλογερὰν γραφίδα,
φρόνηματίζον ἀληθῶς, διδάσκον, συγκινούν,
καὶ συναρπάζον τὴν ψυχὴν συνάμα καὶ τὸν νοῦν.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μᾶς τὸ Γραφεῖον ἀριθμὸς δεκαεννιά,
'στῶν Πινάκωτῶν τὸν δρόμον, πρίν νὰ φθάσῃς 'στὴ γωνιά.